

Dorđe Kuburić

PROZAIDE

U ZEMLJI BEZ SNOVA

Bejah jednom u vilajetu gde se ne sanja. Stajao sam na tlu u centru kruga sastavljenog od polugolih ljudi s licima prekrivenim jarko ofarbanim maskama. S vrhova glava padahu im zakrivljeni rogovi. Vratove im rojtahu ogrlice od kostiju. A umesto ruku imahu medenice koje zvonjahu, jako. Kao crkvena zvona.

PSEĆA MUZIKA

Među psima postoje pevači i slušaoci. Imao sam psa koji je pevao čisto i rezonantno, napućivši svoje nabrane usne u O, počevši s malim, gotovo cvilećim zvucima, a zatim bi gutao vazduh da bi nastavio i uzdigao se do strastvene snage, pevajući ne za mene ili malobrojne posvećenike, već za umetnost pasa. Sad imam kaju koja ne peva, ali razborito sluša moje gitarske akorde, zahtevajući duh i veštinu, dok pevujem njeno ime i reči ljubavi. Ponekad je toliko dirnuta da se okreće, stavlja šapu preko njuške, zatvara oči i uzdiše poput devojčice.

A ja se pretvaram da sam pseća muzika koja dopire do psećeg srca kroz pesme o kostima, izmetu, kopanju, mirisima, lovu, o stvarima koje su vaspostavljene mnogo pre našeg rođenja.

BEZ MILOSTI

Za nevinog dečačkog doba često sam se koškao s vršnjacima. Jedared, tako, svojim jakim trinaestogodišnjim šakama ubogom dečarcu razbio sam glavu (koja je jedva balansirala na krhkom vratu) udarivši je svom snagom o prozor školskog autobusa. Učinio sam to sa gnevom pravednika, jer želeo sam da čujem kako peva zveckavo staklo prozora. A mršavi dečak – sa suznim očima ispod iskrivljenih naočara – blejao je i cvileo. Posmatrao sam ga smeškajući se, zadovoljan predstavom koju sam priredio. Izgledao mi je još manji i bizarniji dok je svojim šacicama mahnitom zamahivao pokušavajući da me dohvati. A ja sam se, onako glup i okrutan, i dalje smeškao, bez samilosti za one nejake i nevine koji ne uspevaju da se odbrane ili pobegnu.

ILUMINACIJE

Oduvek sam želeo da budem prepoznatljivo a nenametljivo, ne mnogo važno mesto – recimo klupa kraj reke, noću ozvučena pirkanjem zelenog lišća i osvetljena štedrim sjajem nekoliko vidljivih zvezda. Neko bi se tu zaustavio, zatvorio oči i dugo sedeo, kao da putuje, dok bi mu vetar prolazio kroz kosu. Možda bi i zadremao, pa bi, u praskozor-

je, plusneno zurio ka drugoj obali i video kako sunce izlazi iz senke, a senka se pomera ka suncu.

SVET KAKAV SAMO TI MOŽEŠ DA VIDIŠ

Božansko mastilo teče vrhovima tvojih prstiju. Svaki otkucaj tvog srca pobjednički je marš – proročanstvo ispunjeno svakim tvojim dahom. Znaš li to? Dovoljan si za ptičji poj, za klijanje semena, za prelet oblaka. Tvojim glasom prostiru se polja divljeg cveća, a svetionici u tvojim očima obasjavaju svet kakav samo ti možeš da vidiš.

Dovoljan si jer postojiš. I dok postojiš. Vidiš li to?

TILL THE END OF TIME

Potomak sam tišine i konjanika koji još uvek galopiraju. Spoj humusa i pesme kósova. U jednoj krvavoj rani sudarili su se spokoj i nelagoda. Ako začutim i reči sazru, to je glas suncokreta u njegovom tihom semenu. Ja sam oklevanje između skrovišta i mača, žuta boja na svim semaforima. Doći će dan kada ću te poslužiti kafom, a potom obožavati kao uramljenu ikonu. Do kraja života.